Dosarul nr.1r-311/24 Judecătoria Hîncești (sediul *****)
1-23001908-02-1r-26032024 Judecător: Viorica ALEXEEVA

D E C I Z I E
În numele Legii

16 septembrie 2024 **mun.Chişinău**

COLEGIUL PENAL AL CURŢII DE APEL CHIŞINĂU
Avînd în componența sa:
Președintele ședinței: Oxana ROBU,
Judecători: Vitalie BUDECI și Vladislav SCHIBIN

a examinat în ordine de recurs, în ședință de judecată, fără prezența părților, **recursul declarat de avocatul POSTICA Serghei în interesele inculpatului BIVOL Ivan *****,** împotriva Sentinței Judecătoriei Hîncești (sediul Ialoveni) nr. 1-3/23 din 05 martie 2024 în cauza penală privind învinuirea lui:

> **BIVOL Ivan *****,** născut la *****, INDP *****, născut și domiciliat r. *****, sat. *****, căsătorit, fără persoane la întreținere, nesupus militar, neangajat în cîmpul muncii, studii medii incomplete, grad de invaliditate nu deține, titluri speciale, grade de calificare distincții de stat nu are, limba de stat în care se desfășoară procesul o cunoaște, pe cauza dată nu s-a aflat în stare de reținere sau arest, anterior nejudecat,

în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264/1 alin.(1) Cod Penal al Republicii Moldova,

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:
Judecarea cauzei penale în prima instanță de la 04.01.2023 – 05.03.2024;
Judecarea recursului la Curtea de Apel Chișinău de la 26.03.2024 – 16.09.2024;
Procedura de notificare a părților a fost executată.

Asupra recursului declarat de avocatul POSTICA Serghei în interesele inculpatului BIVOL Ivan *****, împotriva Sentinței Judecătoriei Hîncești (sediul Ialoveni) nr. 1-3/23 din 05 martie 2024, Colegiul Penal al Curții de Apel Chișinău –

C O N S T A T Ă:

Soluția și argumentele instanței de fond:

1. *Prin Sentința Judecătoriei Hînceşti (sediul Ialoveni) nr. 1-3/23 din 05 martie 2024,* ***BIVOL Ivan ***** a fost recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 264/1 alin.(1) Cod Penal al Republicii Moldova şi în baza acestei norme, i s-a

stabilit o pedeapsă sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității pe un termen de 210 (două sute zece) ore, cu anularea dreptului de a conduce mijloace de transport.

În temeiul prevederilor art. 67 alin.(3) din Codul penal, s-a explicat lui BIVOL Ivan ***** că, în caz de eschivare cu rea-voință de la munca neremunerată în folosul comunității, ea se înlocuiește cu închisoare, calculându-se o zi de închisoare pentru 4 ore de muncă neremunerată în folosul comunității.

Sentința în cauză şi dispoziția de executare – s-a trimis organului de probațiune în a cărui rază teritorială îşi are domiciliul BIVOL Ivan *****, care va asigura executarea pedepsei aplicate.

Permisul de conducere eliberat pe numele lui BIVOL Ivan *****, s-a remis Agenției Servicii Publice în contextul executării sentinței.

S-a respins cererea acuzatorului de stat privind încasarea din contul inculpatului BIVOL Ivan *****, a cheltuielilor de judecată suportate pentru efectuarea testării alcoolscopice cu aparatul ”Drager Alcotest 6810” în mărime de 25,70 lei, ca neîntemeiată.

2. Pentru a se pronunța, instanța de fond a constatat că, ***BIVOL Ivan*** *****, la data de 25.12.2022, aproximativ ora 12:50, având scopul conducerii mijlocului de transport în stare de ebrietate, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, prevăzând urmările lor și admițând în mod conștient survenirea acestor urmări, contrar prevederilor indicate în pct.14 lit.a) al Regulamentului Circulației Rutiere care stipulează că, conducătorului de vehicul îi este interzis să conducă vehiculul în stare de ebrietate, fiind în stare de ebrietate produsă de alcool, a urcat la volan și a condus automobilul de model „*****”, cu numărul de înmatriculare „*****, deplasându-se pe o stradă din satul ***** raionul *****, a fost stopat de către angajații Inspectoratului de poliție *****.

În continuare, BIVOL Ivan fiind supus testării alcoolscopice cu alcotestul “Drager”, pentru constatare a faptului de consumare a alcoolului, stării de ebrietate și naturii ei, s-a stabilit că numitul se afla în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat, având concentrația de alcool în aerul expirat de 0,79 mg/1.

Astfel, acțiunile lui BIVOL Ivan se încadrează juridic în baza art. 264/1 alin.(1) Cod penal, după indicii calificativi: „*Conducerea mijlocului de transport de către o persoană care se află în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat”.*

3. *Împotriva Sentinței Judecătoriei Hîncești (sediul Ialoveni) nr. 1-3/23 din 05 martie 2024 a declarat recurs avocatul POSTICA Serghei în interesele inculpatului BIVOL Ivan ***** prin care a solicitat admiterea recursului, casarea sentinței recurate, cu aplicarea unei pedepse mai blînde în privința inculpatului cu aplicarea prevederilor art. 79 Cod Penal, și fără aplicarea pedepsei complementare obligatorii.*

În motivarea cerințelor sale, apărarea consideră că prima instanță în raport cu circumstanțele cauzei nu a analizat pe deplin toate circumstanțele şi nu a ținut cont de circumstanțele importante pentru soluționarea acestei cauze.

Menționează că instanța de fond a emis soluția dată ca fiind una pripită şi nejustificată, or instanța de judecată eronat a individualizat pedeapsa inculpatului și

anume nu a acordat deplină eficiență prevederilor art. 6,7,61,75,84 Cod Penal, aplicându-i lui BIVOL Ivan o pedeapsă prea aspră.

Invocă recurentul că instanța de judecată nu a luat în considerare următoarele aspecte cu privire la individualizarea pedepsei: gravitatea infracțiunii comise, personalitatea celui vinovat, instanța de judecată nu a constatat careva circumstanțe agravante, astfel nejustificat a luat soluția de a nu aplica inculpatului o pedeapsă în limitele minime ale infracțiunii imputate.

Afirmă că în conformitate cu Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție, cu privire la aplicarea în practica judiciară a principiului individualizării pedepsei penale, Cu privire la unele chestiuni ce vizează individualizarea pedepsei penale, în scopul aplicării corecte şi uniforme de către instanțele judecătorești a principiului individualizării pedepsei penale, instanța aplică pedeapsa luând în considerație caracterul şi gravitatea infracțiunii săvârșite, motivul, scopul celor comise, personalitatea vinovatului, caracterul prejudiciului şi mărimea daunei cauzate, circumstanțele ce atenuează sau agravează răspunderea, ţinându-se cont de influența pedepsei aplicate asupra corectării vinovatului, precum şi de condițiile de viață a familiei lui. în conformitate cu criteriile generale de individualizare a pedepsei (art.75 CP), o pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative, prevăzute pentru săvârșirea infracțiunii, se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei. Concluzia instanței cu privire la aplicarea unei pedepse mai aspre urmează a fi motivată.

Prin urmare, consideră că prin sentința instanței de fond a fost aplicată o pedeapsă individualizată greșit neluând în considerare aspectele menționate supra, fiind aplicată o pedeapsă prea aspră.

Propune soluția casării parțiale a sentinței contestate în partea pedepsei, prin stabilirea inculpatului a unei pedepse mai blânde fără privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport, or inculpatul şi-a recunoscut vina şi se căiește sincer de cele comise, în prezenta cauză nu au fost constatate careva circumstanțe agravante. BIVOL Ivan se caracterizează pozitiv la locul de trai, anterior nu este judecat.

Apărarea consideră că, scopul pedepsei penale, privind corijarea lui BIVOL Ivan, poate fi atins şi fără aplicarea pedepsei complimentare obligatorii, prin aplicarea în privința ultimului a prevederilor art. 79 Cod penal.

Astfel, în virtutea circumstanțelor sus-menționate şi luând în considerație gravitatea infracțiunii săvârșite, faptul că inculpatul BIVOL Ivan şi-a recunoscut vinovăția, se căiește sincer de cele comise, propune soluția de a aplica în privința inculpatului o pedeapsă mai blândă decât cea numită prin Sentința Judecătoriei Hîncești sediul Ialoveni din 05.03.2024.

4. ***Procedura de notificare a părților a fost executată.***

În conformitate cu art. 3 alin.(1) Cod de Procedură Penală, în desfășurarea procesului penal se aplică legea care este în vigoare în timpul urmăririi penale sau al judecării cauzei în instanța judecătorească.

La judecarea recursului, Colegiul Penal reieșind din modificările operate prin Legea nr. 245 din 31.07.2023 „pentru modificarea unor acte normative (modificarea

Codului de procedură penală și a Codului contravențional", în vigoare din 22.08.2023), în temeiul art. 447 alin. (1), (2) Cod de Procedură Penală (în redacția Legii nr. 245 din 31.07.2023 „pentru modificarea unor acte normative (modificarea Codului de procedură penală și a Codului contravențional", în vigoare din 22.08.2023), Colegiul Penal a dispus examinarea cauzei penale în ordine de recurs, în lipsa părților, fiindu-le comunicat acestora despre data, ora și locul examinării cauzei penale și cu acordarea dreptului depunerii referinței.

Astfel, procurorul, avocatul și inculpatul au fost înștiințați legal despre data examinării recursului și despre faptul că sunt în drept să depună prin intermediul Secției monitorizare și relații publice a Curții de Apel Chișinău, referințe.

Respectiv, ținând cont de faptul că participanții la proces au fost înștiințați despre data examinării recursului și depunerii referinței fiind astfel întreprinse toate măsurile necesare în vederea respectării prevederilor art. 391 Cod de Procedură Penală RM privind citarea participanților la proces, și ținând cont de faptul că, speța deferită justiției nu reprezintă o cauză de un interes deosebit pentru jurisprudență care ar impune prezența părților nemijlocit în ședință de judecată, prin prisma dispoziției generale din art. 447 alin.(1), (2) Cod de procedură penală, a procedat la examinarea cauzei fără prezența părților, dar cu acordarea dreptului participanților la proces de a depune referințe.

Aprecierea instanței de recurs:

5. Examinând sentința atacată prin prisma motivelor de recurs formulate, cercetând materialele cauzei penale, Colegiul Penal al Curții de Apel Chișinău consideră necesar de *a respinge recursul declarat de avocatul POSTICA Serghei în interesele inculpatului BIVOL Ivan *****, împotriva Sentinței Judecătoriei Hîncești (sediul Ialoveni) nr. 1-3/23 din 05 martie 2024, ca fiind nefondat, cu menținerea fără modificări a Sentinței recurate, reieșind din considerentele ce succed*.

În conformitate cu art. 437 alin.(1), pct. 1) Cod procedură penală, (1) *Pot fi atacate cu recurs: 1) sentințele pronunțate de judecătorii privind infracțiunile ușoare pentru săvârșirea cărora legea prevede în exclusivitate pedeapsa neprivativă de libertate*.

Instanța de recurs notează că temeiurile pentru recursul împotriva hotărârilor judecătorești pentru care nu este prevăzută calea de atac apelul sunt stabilite exhaustiv conform art. 444 Codul de procedură penală și urmăresc scopul reparării erorilor de drept comise de instanțele de fond.

Conform art. 448 Cod de Procedură Penală, *(1) Judecînd recursul, instanța verifică legalitatea şi temeinicia hotărîrii atacate pe baza materialului din dosarul cauzei şi a oricăror documente noi prezentate în instanța de recurs*. *(2) Instanța de recurs este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în recurs.*

În particular, avându-se în vedere recursul, rațiunea şi finalitatea exercitării căii de atac, rezidă în înlăturarea erorilor admise de instanța ierarhic inferioară la etapa precedentă de judecare a cauzei, iar controlul judecătoresc pe care acesta îl declanșează, are un rol preventiv şi unul reparator.

Potrivit art. 449 alin.(1), pct. 1, lit. a) Cod procedură penală, (1) Judecând recursul, instanța adoptă una din următoarele decizii: *1) respinge recursul, menținând hotărârea*

atacată, dacă: a) recursul este nefondat.

Potrivit art. 425 Cod de procedură penală*, instanța de recurs, soluționând cauza, nu poate crea o situație mai gravă pentru persoana în favoarea căreia a fost declarat recurs.*

Prin urmare, instanța de recurs poate să intervină în soluția instanței de fond, inclusiv şi să o caseze, atunci când se constată comiterea erorilor de drept, care au dus la adoptarea unei hotărâri neîntemeiate, totodată, verificându-se dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată şi dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal şi material.

În conformitate cu art. 384 alin.(3) Codul de procedură penală, sentința instanței de judecată trebuie să fie legală, întemeiată și motivată.

Conform art. 385 alin.(1), pct. 1)-4) Codul de procedură penală, la adoptarea sentinței, instanța de judecată soluționează chestiunile dacă a avut loc fapta de săvârșirea căreia este învinuit inculpatul, dacă această faptă a fost săvârșit de inculpat, dacă fapta întrunește elementele infracțiunii și de care anume lege penală este prevăzută ea, dacă inculpatul este vinovat de săvârșirea acestei infracțiuni.

Potrivit art. 394 alin.(1), pct. 1) și 2) Codul de procedură penală, partea descriptivă a sentinței de condamnare trebuie să cuprindă descrierea faptei criminale, considerată ca fiind dovedită, indicându-se locul, timpul, modul săvârșirii ei, forma și gradul de vinovăție, motivele și consecințele infracțiunii, probele pe care se întemeiată concluziile instanței de judecată și motivele pentru care instanța a respins alte probe.

Art. 1 CPP, stipulează că, „procesul penal reprezintă activitatea organelor de urmărire penală şi a instanțelor judecătorești cu participarea părților în proces şi a altor persoane, desfășurată în conformitate cu prevederile Codului de Procedură Penală, având drept scop protejarea persoanei, societății şi statului de infracțiuni, precum şi protejarea persoanei şi societății de faptele ilegale ale persoanelor cu funcții de răspundere în activitatea lor legată de cercetarea infracțiunilor presupuse sau săvârșite, astfel ca orice persoană care a săvârșit o infracțiune să fie pedepsită potrivit vinovăției sale şi nici o persoană nevinovată să nu fie trasă la răspundere penală şi condamnată”.

Dispozițiile art. 1 alin.(3) Cod de procedură penală, prevăd că organele de urmărire penală şi instanțele judecătorești în cursul procesului sunt obligate să activeze în aşa mod încât nici o persoană să nu fie neîntemeiat bănuită, învinuită sau condamnată şi ca nici o persoană să nu fie supusă în mod arbitrar sau fără necesitate măsurilor procesuale de constrângere ori să nu fie victima încălcării altor drepturi fundamentale.

Potrivit prevederilor art.7 Cod procedură penală „Procesul penal se desfăşoară în strictă conformitate cu principiile şi normele unanim recunoscute ale dreptului internațional, cu tratatele internaționale la care Republica Moldova este parte, cu prevederile Constituției Republicii Moldova şi ale prezentului cod”.

Conform art. 6 par. 1) al Convenției Europene a Drepturilor Omului, orice persoană are dreptul la judecarea cauzei sale în mod echitabil, în mod public şi în termen rezonabil, de către o instanță independentă şi imparțială, instituită de lege, care va hotărî fie asupra încălcării drepturilor şi obligațiilor sale cu caracter civil, fie asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa. Hotărârea trebuie să fie pronunțată în

mod public, dar accesul în sala de ședință poate fi interzis presei şi publicului pe întreaga durată a procesului sau a unei părți a acestuia, în interesul moralității, a ordinii publice ori al securității naționale într-o societate democratică, atunci când interesele minorilor sau protecția vieții private a părților la proces o impun, sau în măsura considerată absolut necesară de către instanță când, în împrejurări speciale, publicitatea ar fi de natură să aducă atingere intereselor justiției.

6. Cercetând probele administrate de instanța de fond și apreciindu-le din punct de vedere al pertinenței, concludenții, utilității și veridicității lor, iar în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor, în corespundere cu cerințele art.101 Cod de procedură penală, călăuzindu-se de propria convingere, Colegiul penal constată că, instanța de fond a stabilit corect starea de fapt și acțiunile inculpatului BIVOL Ivan ***** just încadrându-se în dispoziția art. 264/1 alin.(1) Cod penal, după indicii calificativi: „*Conducerea mijlocului de transport în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat*”.

În urma verificării circumstanțelor de fapt și de drept, cât și a argumentelor invocate, Colegiul penal ajunge la concluzia că lipsesc careva dubii sau bănuieli care ar putea pune la îndoială vinovăția inculpatului BIVOL Ivan *****, în comiterea faptei imputate precum și lipsa unor încălcări procesuale la etapa urmăririi penale.

Argumentele expuse de instanța de fond și motivele din sentință referitor la recunoașterea vinovăției inculpatului pentru a evita repetări inutile, instanța de recurs le însușește, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CEDO, care în pct. 37 a hotărârii sale în *Cauza Albert vs. România din 16.02.2010,* statuează că art. 6 par. 1 din Convenție, deși obligația instanței să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument *(Van de Hurk vs. Olanda, 19 aprilie 1994, pct. 61),* cu toate acestea proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fie examinat chestiunile esențiale supusă atenției sale.

7. Prin justificarea probelor cercetate, Colegiul determină ca fiind dovedită vinovăția inculpatului BIVOL Ivan ***** în comiterea infracțiunii pentru care a fost deferit justiției.

În cadrul ședinței de judecată în instanța de fond, inculpatul BIVOL Ivan ***** vina în comiterea infracțiunii incriminate nu a recunoscut-o și a declarat că la data de 25.12.2022 a servit cîteva pahare de vin și ducându-se acasă, fiind la volanul automobilului de model „ *****”, în localitatea ***** a fost stopat de colaboratorii de poliție. Aceștia l-au supus testării cu aparatul „ Drager”, cu rezultatul însă nu a fost de acord. Colaboratorii de poliție i-au propus să treacă testarea la medic, însă din ce își amintește a refuzat. Nu a avut obiecții la procedura de testare. Recunoaște că a servit. Permis de conducere deține pentru toate categoriile.

*În pofida faptului că, inculpatul BIVOL Ivan ***** nu și-a recunoscut vina în comiterea infracțiunii incriminate, vinovăția acestuia în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 26/1[1] alin.(1) Cod Penal este dovedită și prin probele administrate în cadrul urmăririi penale și cercetate în instanța de fond, verificate în instanța de recurs, și anume:*

- ***Declarațiile martorului*** ***** care după depunerea jurământului, în ședință de judecată a declarat că, la data de 25.12.2022, în jurul orelor 12:00 aflându-se în serviciu de patrulare și menținerea ordinii publice în sectorul nr. 4 împreună cu colegul *****, pe strada centrală a satului *****, r-nul *****, la indicația șoferului din spate care striga că a lovit un automobil din fața de model „ *****a fost stopat automobilul de model „ *****”, la volanul căruia se afla BIVOL Ivan. Avînd o manieră de gesticulație neordinară, clipind din ochi și avînd miros puternic de alcool din cavitatea bucală. Fiind întrebat dacă a consumat alcool, inițial șoferul a negat, însă cînd i-a fost cerut să fie testat ultimul a recunoscut că a servit. Astfel, în urma testării acoolscopice, fiindu-i inițial desigilată o eprubetă nouă, acesta a fost supus testări cu aparatul „ Drager” , avînd o concentrație de alcool în aerul expirat de 0,79 mg/l. Conform procedurii a fost înlăturat de la conducerea vehiculului și documentat. A concretizat că șoferul nu a fost de acord cu rezultatul testului „ Drager”. Nu ține minte dacă acesta a fost de acord să semneze procesul verbal. Este indicat în îndreptare refuzul de a fi testat. În automobil mai era o persoană de gen feminin. Nu cunoaște șoferul care conducea mijlocul de transport de model „ *****”;

- ***procesul-verbal privind constatarea faptei de conducere a mijlocului de transport în stare de ebrietate alcoolică*** din 25.12.2022, acțiune procesuală efectuată de către SSS al SP a SSP'al IP *****, *****, potrivit căreia la 25.12.2022, BIVOL Ivan a fost supus testului alcoolscopic cu utilizarea aparatului de tip „Drager” și s-a stabilit că avea concentrația vaporilor de alcool în aerul expirat de 0,79 mg/1. (f.d. 6);

- ***procesul-verbal de înlăturare de la conducerea vehiculului din 25.12.2022,*** acțiune procesuală prin care BIVOL Ivan a fost înlăturat de la conducerea vehiculului de model ***** n/î *****. Temeiul de fapt care a determinat înlăturarea șoferului BIVOL Ivan de la conducerea mijlocului de transport a fost conducerea unității de transport în stare de ebrietate produsă de alcool. (f.d. 9);

- ***procesul-verbal de ridicare a documentelor din 25.12.2022,*** acțiune procesuală prin care de la BIVOL Ivan a fost ridicat automobilul ***** n/î ***** și permisul de conducere eliberat pe numele lui BIVOL Ivan, nr. *****. (f.d. 11);

- ***procesul-verbal de examinare a obiectului din 27.12.2022***. Fiind supus examinării tichetul analizatorilor vaporilor de etanol în aerul expirat de tip Drager 6810, s-a stabilit că agentul constatator, la 25 decembrie 2022, orele 12:59, a testat alcoolscopic pe BIVOL Ivan cu analizatorul vaporilor de etanol în aerul expirat de tip Drager 6810, la ultimul constatându-se concentrația de alcool în aerul expirat de 0,79 mg/1. (f.d. 21);

- ***procesul-verbal de ridicare din 26.12.2022,*** conform căruia de la ***** au fost ridicate: copia certificatului nr. 29 eliberat lui *****, copia certificatului de calibrare nr.*****, un CD cu înregistrarea video din data de 25.12.2022, cu imaginile testării alcooscopice a cet.Bivol Ivan. (f.d. 30);

- ***procesul-verbal de examinare a obiectului din 27.12.2022,*** acțiune procesuală în cadrul căreia au fost supuse examinării copia Certificatului de calibrare nr.*****, fiind stabilit că aparatul Drager Alcotest 6810, seria ARCH-0110, a fost calibrat și testat după valorile de măsurare în conformitate cu specificațiile tehnice ale producătorului, următoarea calibrare recomandată - pe 08.03.2023 și copia certificatului nr.29 eliberat pe

numele lui ***** din data de 26.01.2022, valabil pînă la 26.01.2023, în legătură cu faptul că ultimul a fost instruit în conformitate cu programul de instruire a inspectorilor controlului treziei. (f.d. 33);

- ***procesul-verbal de examinare a obiectului din 27.12.2022***. Fiind examinat conținutul înregistrărilor video efectuate la 27.12.2022, s-a stabilit că BIVOL Ivan, fiind supus testării alcoolscopice cu alcotestul "Drager", pentru constatare a faptului de consumare a alcoolului, stării de ebrietate și naturii ei, ultimul se afla în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat, având concentrația de alcool în aerul expirat de 0,79 mg/1. (f.d. 39);

8. Colegiul Penal constată că, instanța de fond, cercetând în cumul probele administrate în ședința de judecată prin prisma admisibilității, pertinenței și concludenții, utilității și veridicității raportată la probele administrate, a stabilit o corectă situație de fapt, dând faptelor reținute în sarcina inculpatului BIVOL Ivan ***** încadrarea juridică corespunzătoare, și anume săvârșirea infracțiunii prevăzute de ***art. 264/1 alin.(1) Cod Penal***, adică, *conducere a mijlocului de transport de către o persoană care se află în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat.*

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de fond şi-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță *(hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei).* Art. 6 din CEDO impune în special, în sarcina „instanței", obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor şi probelor propuse de părți, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora. Deși este adevărat că obligația motivării deciziilor, impusă instanțelor de art. 6 § 1 din CEDO, nu poate fi înțeleasă ca impunând formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument *(hotărârea CtEDO, pct. 80-81, Perez c. Franţei, Van de Hurk c. Ţărilor de Jos).*

În acest context nu există temei pentru a da o nouă apreciere probelor, instanța de recurs fiind solidară cu concluziile primei instanțe privind aprecierea probelor puse la baza sentinței de condamnare.

În acest sens, potrivit prevederilor art.93 Cod penal, "Probele sunt elemente de fapt, dobândite în modul stabilit de prezentul cod, care servesc la constatarea existenței sau inexistenței infracțiunii, la identificarea făptuitorului, la constatarea vinovăției, precum şi la stabilirea altor împrejurări importante pentru justa soluționare a cauzei". Pe plan național, articolul 95 alin.(1) din Codul de procedură penală prevede că sunt admisibile probele pertinente, concludente și utile administrate în conformitate cu prevederile Codului, iar articolul 95 alin.(2) stabilește că problema admisibilității probelor o decide organul de urmărire penală, din oficiu sau la cererea părților, ori, după caz, instanța de judecată, important fiind accesul în egală măsură a tuturor părților la cercetarea probei.

Așadar, conform prevederilor art.99 Cod de procedură penală, „alin.(1) în procesul penal, probatoriul constă în invocarea de probe şi propunerea de probe, admiterea şi

administrarea lor în scopul constatării circumstanțelor care au importantă pentru cauză. Alin.(2) probele administrate se verifică şi se apreciază de către organul de urmărire penală sau instanță".

Suplimentar, cu privire la întocmirea actelor de către agentul constatator și a actelor rezultate din acestea sau actele de constatare a faptei, întocmite în temeiul suspiciunii comiterii unei infracțiuni depistate flagrant, se argumentează că agentul constatator nu are dreptul de a interveni și înregistra un fapt infracțional, acest drept revenind exclusiv organului de urmărire penală, dar agentul constatator are exclusiv obligații prevăzute la art. 262 și 273 din Codul de procedură penală, adică de a întreprinde acțiuni care nu suferă amânare, cu întocmirea proceselor-verbale, în care se vor consemna acțiunile efectuate și circumstanțele constatate, iar actele de constatare întocmite vor constitui mijloace de probă, fiind astfel corect admise în calitate de probe de instanță în cadrul procesului penal pendinte.

Prin urmare, necesitatea testării alcoolscopice, fiind o situație care nu suferă amânare, reieșind din riscul alterării informației care poate fi obținută la momentul depistării conducătorului auto în stare de ebrietate și care reprezintă în esență o probă decisivă, în opinia instanței se atribuie actelor întocmite de agentul constatator un caracter legitim și legal.

Potrivit art.100 alin.(4) Cod de procedură penală: „Toate probele administrate în cauza penală vor fi verificate sub toate aspectele, complet şi obiectiv. Verificarea probelor constă în analiza probelor administrate, coroborarea lor cu alte probe, administrarea de noi probe şi verificarea sursei din care provin probele, în conformitate cu prevederile prezentului cod, prin procedee probatorii respective".

Din economia rigorilor art.101 alin.(1),(2), (3) și (4) Cod de procedură penală, fiecare probă urmează să fie apreciată din punct de vedere al pertinenței, concludenții, utilității şi veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor. Reprezentantul organului de urmărire penală sau judecătorul apreciază probele conform propriei convingeri, formate în urma examinării lor în ansamblu, sub toate aspectele şi în mod obiectiv, călăuzindu-se de lege. (3) Nici o probă nu are o valoare dinainte stabilită pentru organul de urmărire penală sau instanța de judecată. (4) Instanța de judecată este obligată să pună la baza hotărârii sale numai acele probe la a căror cercetare au avut acces toate părțile în egală măsură şi să motiveze în hotărâre admisibilitatea sau inadmisibilitatea tuturor probelor administrate.

Colegiul, analizând declarațiile, martorilor, precum și a inculpatului în coraport cu celelalte probe, consideră că acestea sunt veridice, relatează adevărul, sunt consecvente, consecutive pe tot parcursul procesului, care coroborează cu probele materiale scrise cercetate în ședința de judecată.

Astfel, instanța de recurs conchide că, cumulul de probe cercetate dovedesc vinovăția inculpatului, iar temei pentru a pune la îndoială veridicitatea acestor probe nu s-a constatat, acestea fiind obținute cu respectarea normelor de procedură penală şi în ansamblu coroborează între ele, confirmând pe deplin vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii imputate.

9. Respectiv, conform ordonanței privind punerea sub învinuire, dar și potrivit

rechizitoriului, acțiunile lui BIVOL Ivan ***** au fost încadrate în baza prevederilor art.264/1 alin.(1) din Codul penal.

Articolul 264/1 alin.(1) din Codul penal stabilește răspunderea penală pentru conducerea mijlocului de transport de către o persoană care se află în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat și care deține permis de conducere.

În conformitate cu prevederile art. 14 alin.(1) din Codul penal, infracțiunea este o faptă (acțiune sau inacțiune) prejudiciabilă, prevăzută de legea penală, săvârșită cu vinovăție și pasibilă de pedeapsă penală.

Conform art. 51 alin.(1) din Codul penal, temeiul real al răspunderii penale îl constituie fapta prejudiciabilă săvîrșită, iar componența infracțiunii, stipulată în legea penală, reprezintă temeiul juridic al răspunderii penale. Potrivit art.52 alin.(1) din Codul penal, se consideră componență a infracțiunii totalitatea semnelor obiective și subiective, stabilite de legea penală, ce califică o faptă prejudiciabilă drept infracțiune concretă. Alin.(2) al aceluiași articol stabilește că componența infracțiunii reprezintă baza juridică pentru calificarea infracțiunii potrivit unui articol concret din codul penal.

Conform art. 113 alin.(1) din Codul penal, se consideră calificare a infracțiunii determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componenței infracțiunii, prevăzute de norma penală. Alin. (2) al aceluiași articol stabilește că calificarea oficială a infracțiunii se efectuează la toate etapele procedurii penale de către persoanele care efectuează urmărirea penală și de către judecători.

Calificarea oficială a infracțiunii se efectuează la toate etapele procedurii penale de către persoanele care efectuează urmărirea penală și de către judecători. Instanța de judecată relevă că în cauza „Kokkinakis vs Grecia din 25 mai 1993” CtEDO a statuat că „(...) o infracțiune trebuie să fie definită clar prin lege. Această condiție va fi îndeplinită atunci cînd individulpoate să știe, pornind de la prevederea normei pertinente și la nevoie cu ajutorul interpretării ce-i este data în jurisprudență, ce acte și omisiuni sunt de natură să-i angajeze răspunderea penală”

În continuare, cu referire la învinuirea înaintată inculpatului în comiterea infracțiunii, instanța de recurs consideră cî BIVOL Ivan se face vinovat pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264/1 alin.(1) din Codul penal, reieșind din considerentele enumerate infra, precum și din totalitatea probelor examinate în ședința de judecată, și verificate în instanța de recurs și constatate ca fiind pertinente, concludente și veridice, care în ansamblu coroborează între ele, se completează unele pe altele, nu trezesc nici o îndoială și dovedesc cert că inculpatul BIVOL Ivan cunoscând cu certitudine faptul că conducerea mijlocului de transport în stare de ebrietate produsă de consumul de alcool este prohibită prin pct. 14 lit. a) din Regulamentul circulației rutiere aprobat prin Hotărârea Guvernului nr.357 din 13 mai 2009, care prevede că “conducătorului de vehicul îi este interzis să conducă vehiculul în stare de ebrietate”, la 25.12.2022 aproximativ la orele 12:50, după ce a consumat băuturi alcoolice, a urcat la volanul mijlocului de transport de model „*****” cu n/î ***** pe care l-a condus pe o stradă din satul satului *****, r-nul *****, a fost stopat de către angajații Inspectoratului de poliție *****, care se aflau în exercițiul funcțiunii privind asigurarea ordinii publice și securității

traficului rutier.

Astfel, fiind supus examinării medicale de constatare a faptului de consumare a alcoolului, stării de ebrietate și naturii ei cu aparatul Drager-Test, s-a stabilit concentrația vaporilor de alcool în aerul expirat de 0,79 mg/l, care conform art. 134^{12} alin.(3) Cod penal se atribuie la stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat.

În acest mod, Colegiul penal constată că inculpatul a atentat la *obiectul juridic special* al infracțiunii prevăzute de art. 264/1 alin.(1) din Codul penal, care este format din relațiile sociale cu privire la siguranța traficului rutier, sub aspectul prohibiției impuse conducătorilor mijloacelor de transport să conducă în stare de ebrietate produsă de alcool.

Din acest punct de vedere, potrivit lit.a) pct.14 al Regulamentului circulației rutiere, conducătorului de vehicul îi este interzis, printre altele, să conducă vehiculul în stare de ebrietate, sub influența drogurilor sau altor substanțe contraindicate, precum și sub influența preparatelor medicamentoase care provoacă reducerea reacției. La rândul său, art.18 al Legii privind siguranța traficului rutier nr.131 din 07 iunie 2007 stabilește, că pentru a conduce autovehiculul pe drumurile publice, conducătorul trebuie să fie apt din punct de vedere psihofiziologic

La caz, instanța de recurs apreciază că BIVOL Ivan a atentat la relațiile sociale cu privire la siguranța traficului rutier prin faptul că a condus la 25.12.2022 aproximativ la orele 12:50, după ce a consumat băuturi alcoolice, a urcat la volanul mijlocului de transport de model „*****” cu n/î ***** pe care l-a condus pe una din străzile satului *****, r-nul ***** și fiind supus cu ajutorul aparatului „ Drager”, s-a constat alcool în aerul expirat 0,79 mg/l, ceea ce constituie stare de ebrietate cu grad avansat.

Sub aspectul *laturii obiective*, s-a constatat în acțiunile inculpatului fapta de conducere a mijlocului de transport de model „*****” cu n/î ***** pe care l-a condus pe una din străzile satului *****, r-nul ***** și fiind supus cu ajutorul aparatului „ Drager”, s-a constatat alcool în aerul expirat 0, 79 mg/l, ceea ce constituie stare de ebrietate cu grad avansat. Astfel, în conformitate cu alin.(3) art.134^{12} din Codul penal, prin stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat se înțelege starea persoanei, care are concentrația de alcool în sânge de la 0,5 g/l și mai mult sau concentrația vaporilor de alcool în aerul expirat de la 0,3 mg/l și mai mult.

Acțiunile date se confirmă direct prin declarațiile martorului ocular ***** dar și din actele procedurale întocmite și mijloacele materiale de probă, reiterate supra, din care rezultă indubitabil, fără echivoc și fără divergențe că anume inculpatul a condus mijlocul de transport, că aflându-se la volan a pus în mișcare și a condus acest mijloc de transport, indiferent de distanța parcursă, dar și că se afla în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat, deținând un permis de conducere care îi acordă dreptul de a se deplasa cu mijlocul de transport.

La fel, martorul ***** a motivat că a simțit un miros de alcool din cavitatea bucală, ce i-a acordat dreptul de a-l supune pe conducătorul auto testării alcoolscopice în acest sens. Prin urmare, BIVOL Ivan a fost supus testării cu aparatul „Drager” pentru stabilirea stării de ebrietate, fiindu-i stabilită o concentrație de alcool în aerul expirat de 0,79 mg/l. În acest context, Colegiul penal reține că declarațiile martorului confirmă cu certitudine fapta comisă și vinovăția inculpatului, care a indicat univoc, că inculpatul manifestat

semne specifice privind aflarea în stare de ebrietate, iar ulterior a declarat că deține acte care permit să conducă mijlocul de transport și trecând testul alcoolscopic, s-a stabilit exact starea de ebrietate cu grad avansat. Instanța de recurs mai precizează că declarațiile expuse de martorul ocular se identifică integral, fără obiecții prin mijloacele materiale de probă, examinate în cadrul urmăririi penale și verificate în ședință de judecată.

În altă ordine de idei, prin procesul-verbal de examinare din 27.12.2022 a probei ,,DragerTest nr. 6810 s-a stabilit concentrația de alcool în aerul expirat de 0.79 mg/l. Mai mult ca atît instanța de recurs reține că, inculpatul nu a solicitat să-i fie prelevate probele biologice, fiind de acord cu rezultatul testului Drager.

În motivarea acțiunilor legale ale agentului constatator, instanța mai reține că conform prevederilor pct. 2 din Regulamentul privind modul de testare alcoolscopică și examinare medicală pentru stabilirea stării de ebrietate și naturii ei, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 296 din 16 aprilie 2009, prin testare alcoolscopică se identifică acțiunile angajatului Inspectoratului Național de Securitate Publică al Inspectoratului General al Poliției sau altei persoane abilitate, instruite în modul corespunzător, orientate spre stabilirea concentrației de alcool în aerul expirat la persoana testată, efectuate cu ajutorul mijloacelor tehnice omologate și verificate metrologic, iar prin examinarea medicală pentru stabilirea stării de ebrietate și naturii ei (examinarea medicală) se înțelege un complex de acțiuni și procedee cu caracter medical, stabilite prin actele normative ale Ministerului Sănătății ce au drept scop determinarea și evaluarea stării de ebrietate a persoanei examinate.

Infracțiunea prevăzută la art.264/1 alin.(1) Cod penal *este una formală*, care se consideră consumată din momentul începerii conducerii mijlocului de transport de către o persoană care se află în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat, pe un drum public și care deține permis de conducere, prin ce se întregește latura obiectivă a componenței de infracțiune.

Cu referire la *latura subiectivă* se remarcă că infracțiunea incriminată este una intenționată, iar conținutul intenției rezultă din materialitatea faptei (*dolus ex re*), adică din examinarea tuturor semnelor laturii obiective, iar din ansamblul mijloacelor de probă administrate și a circumstanțelor de fapt și de drept analizate supra, denotă prezența unei intenții directe la săvârșirea infracțiunii de către inculpatul BIVOL Ivan.

De asemenea, Colegiul explică motivul infracțiunii prin superficialitatea manifestată de către inculpat în raport cu respectarea prohibiției impuse de a conduce mijlocul de transport în stare de ebrietate, fără a fi oferită o explicație plauzibilă care l-ar fi determinat, eventual în lipsa unei intenții, să comită fapta imputată, or se reține că inculpatul a declarat că a servit cîteva pahare de vin după care s-a urcat la volanul automobilului, fiind stopat de către colaboratorii de poliție. Prin urmare Colegiul conchide că inculpatul își dădea seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, a prevăzut urmările ei prejudiciabile și a dorit în mod conștient survenirea acestora, în acest fel confirmându-se caracterul intenționat al acțiunilor sale de conducere a mijlocului de transport în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat. Mai mult ca atât, inculpatul a manifestat și o deosebită indiferență față de condițiile imperative ale legii, care interzic expres aflarea acestuia la volan în stare de ebrietate, prevederi aduse la cunoștința

inculpatului, prin acordarea acestuia a dreptului de a conduce mijloace de transport și eliberarea permisului de conducere.

Din punct de vedere al calității de *subiect al infracțiunii*, instanța statuează că acesta este reprezentat de persoana fizică responsabilă, care la momentul săvârșirii infracțiunii a atins vârsta de 16 ani și deține permis de conducere. La caz, instanța de recurs atestă că inculpatul BIVOL Ivan a fost identificat inclusiv prin extrasul din Registrul de Stat al Populației, nu se află la evidența medicului psihiatru și/sau narcolog, deține dreptul de a conduce un mijloc de transport expus prin permisul de conducere cu nr. ***** din 19.06.2019, iar astfel întrunește semnele subiectului infracțiunii incriminate.

Criticile aduse de partea apărării în textul recursului depus privitor la modul în care instanța de judecată a apreciat probele şi circumstanțele cauzei, sunt neîntemeiate, or împrejurările enunțate supra denotă în mod concludent că instanța de fond nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârea atacată cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, că a avut loc fapta de săvârșirea căreia a fost învinuit inculpatul, că această faptă a fost săvârșită de inculpat, fapta întrunește elementele constitutive ale infracțiunii, fiind constatată vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii, iar criticile formulate prin cererea de recurs referitoare la nerespectarea rigorilor și garanțiilor prevăzute de codul de procedură penală sunt declarative.

În lumina considerațiunilor relatate supra, Colegiul penal notează că s-a constat cu certitudine faptul că inculpatul, a condus nemijlocit vehiculul de transport în stare de ebrietate produsă de alcool, situație de fapt pe care acesta nu a contestat-o indicând modalitatea concretă și circumstanțele săvârșirii faptei, în baza mijloacelor de probă administrate în cursul urmăririi penale, judicios a fost reconstruită ideologic situația de fapt, stabilindu-se în concret că inculpatul a acționat în mod conjugat sub aspect rezolutoriu prin intenție directă, manifestând superficialitate în raport cu respectarea prohibiției impuse conducătorilor mijloacelor de transport de a conduce mijloace de transport în stare de ebrietate produsă de alcool.

Astfel, apreciind probele, Colegiul statuează că, în mod evident s-a constatat în primul rând faptul conducerii mijlocului de transport în stare avansat de ebrietate produsă de alcool, săvârșit de către BIVOL Ivan cu intenție directă, avându-se în vedere aspectul volitiv și intelectiv la săvârșirea infracțiunii, ce presupune că făptuitorul a manifestat acțiuni directe îndreptate spre consumul băuturilor alcoolice și ulterior spre conducerea cu bună-știință a unui mijloc de transport pe drumurile publice, cu năzuința satisfacerii dorinței personale și cu neglijarea normelor legale și morale prohibitive în acest aspect.

10. După cum rezultă din conținutul recursului, autorul acestuia contestată sentința în partea stabilirii și individualizării pedepsei, astfel, instanța de recurs constată că recurentul este de acord cu starea de fapt stabilită de instanța de fond, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor reținute în sarcina inculpatului, iar sentința instanței de fond este criticată în partea stabilirii pedepsei, pledând pentru aplicarea unei pedepse mai blânde și neaplicării pedepsei complementare obligatorii.

Analizând acest temei în raport cu motivele invocate în recurs, Colegiul penal constată că acesta nu și-a găsit confirmarea la judecarea recursului declarat, lipsind

temeiuri de implicare a instanței de recurs în sensul casării sentinței contestate în partea individualizării și stabilirii pedepsei inculpatului BIVOL Ivan *****.

Așadar, la adoptarea sentinței, individualizând pedeapsa, Colegiul penal notează că instanța de fond a respectat prevederile art.96, art.385 alin.(1) și art.394 alin.(1) și (2) Cod procedură penală, conform cărora instanța este obligată să indice în partea descriptivă a sentinței care sunt circumstanțele care atenuează sau agravează răspunderea inculpatului, datele care caracterizează persoana inculpatului, precum și motivele soluției adoptate referitoare la stabilirea pedepsei sau la liberarea de pedeapsă penală.

Colegiul Penal reține că în baza art.61 Codului penal, (1) Pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului ce se aplică de instanțele de judecată, în numele legii, persoanelor care au săvârșit infracțiuni, cauzând anumite lipsuri și restricții drepturilor lor. (2) Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea și resocializarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. Executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice și nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate.

Pe de altă parte, pedeapsa și modalitatea de executare a acesteia trebuie individualizate în așa fel încât inculpatul să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare. Chestiunea de individualizare a pedepsei este un proces obiectiv, de evaluare a tuturor elementelor circumscrise faptei și autorului, având ca finalitate stabilirea unei pedepse în limitele prevăzute de sancțiunea articolului incriminat prin rechizitoriu inculpatului, la caz, art. 264/1 alin.(1) Cod penal, în baza căruia a fost condamnat.

Astfel, Colegiul penal menționează că pedeapsa se consideră echitabilă când aceasta impune inculpatului lipsuri și restricții ale drepturilor lui proporționale cu gravitatea infracțiunii săvârșite și este suficientă pentru restabilirea echității sociale, adică a drepturilor și intereselor statului și întregii societăți perturbate prin infracțiune.

Potrivit art.75 Cod penal, (1) Persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a prezentului cod și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a prezentului cod. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. (2) În cazul alternativelor de pedeapsă prevăzute pentru infracțiunea săvârșită, pedeapsa cu închisoare are un caracter excepțional și se aplică atunci cînd gravitatea infracțiunii și personalitatea infractorului fac necesară aplicarea pedepsei cu închisoare, iar o altă pedeapsă este insuficientă și nu și-ar atinge scopul. O pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative prevăzute pentru săvârșirea infracțiunii, se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blindă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei. Caracterul excepțional la aplicarea pedepsei cu închisoare urmează a fi argumentat de către instanța de judecată.

În acest sens Colegiul penal menționează că inculpatul și apărarea au pledat pentru

aplicarea unei pedepse mai blânde și neaplicarea pedepsei complementare - anularea dreptului de a conduce mijloacele de transport.

La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. Instanțele de judecată trebuie să studieze multilateral, în deplină măsură și obiectiv, toate circumstanțele și datele care caracterizează atât negativ, cât și pozitiv persoana inculpatului și care au o importanță esențială pentru stabilirea categoriei și mărimii pedepsei.

Colegiul penal reține că, orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei sale, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî fie asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil fie asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa.

Instanța de recurs menționează că pedeapsa este echitabilă și atunci când este capabilă de a contribui la realizarea altor scopuri ale pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât de către condamnat, precum, și de alte persoane. Ori, practica judiciară demonstrează că o pedeapsă prea aspră generează apariția unor sentimente de nedreptate, jignire, înrăire și de neîncredere in lege, fapt ce poate duce la consecințe contrara scopului urmărit. De asemenea, o pedeapsă prea blândă generează dispreț față de ea și nu este suficientă nici pentru corectarea infractorului și nici pentru prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni.

11. Astfel, la stabilirea pedepsei penale, prima instanță a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite – inculpatul BIVOL Ivan ***** a comis o infracțiune ușoară, de persoana inculpatului, de atitudinea ultimului față de fapta comisă, de circumstanțele cauzei, a comis o infracțiune cu intenție, este la prima abatere, neangajat în câmpul muncii, acordând deplină eficiență prevederilor normelor incriminate în ceea ce privește categoriile de pedeapsă prevăzute, instanța de judecată just a constatat că scopul pedepsei penale va fi atins, fiindu-i stabilită pedeapsa potrivit normei art. 264/1 alin.(1) Cod penal, sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității, pedeapsă care în viziunea Colegiului este aplicabilă situației inculpatului, care pornind de la datele caracteristice ale ultimului, este pe măsură să ducă la atingerea scopului general şi special al pedepsei penale, or ca măsură de constrângere, pedeapsa penală nu trebuie să fie retributivă, intimidatoare sau vindicativă.

În accepțiunea instanței, categoria de pedeapsă aplicată lui BIVOL Ivan ***** sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității în mărime de 210 ore, cu anularea dreptului de a conduce mijloace de transport va asigura pe deplin corectarea și reeducarea inculpatului, luând în considerație realizarea scopului pedepsei penale ce ține de prevenirea comiterii altor infracțiuni atât de către inculpat, cât și de către alte persoane.

În acest sens, instanța de recurs remarcă că, sub aspectul proporționării pedepsei aplicate inculpatului și pentru o corectă individualizare a acesteia prevăzut de art.7 Cod penal raportate la toate criteriile generale prevăzute de art. 75 CP, trebuie să țină seama

atât de elementele ce țin de materialitatea faptelor în sine, cât și de datele referitoare la persoana inculpatului, astfel că chiar dacă individualizarea pedepsei este un proces interior, strict personal al judecătorului, ea nu este totuși un proces arbitrar, subiectiv, ci din contră el trebuie să fie rezultatul unui examen obiectiv al întregului material probatoriu, studiat după anumite reguli şi criterii precis determinate.

Prin raportare la prevederile ce stabilesc limitele de pedeapsă aplicabile inculpatului, ținând cont de circumstanțele reale, gradul de pericol social concretizat în valorile sociale care au fost vătămate, precum şi faptul că inculpatul nu este cunoscut cu antecedente penale fiind pentru prima dată pe banca acuzaților, punând în balanță ansamblul acestor considerente, instanța în mod justificativ a apreciat că o pedeapsă orientată spre limita minimă este aptă să atingă scopul preventiv şi educativ al pedepsei, pedeapsă pe care Colegiul penal o găsește proporțională, nu doar cu împrejurările și gravitatea infracțiunii comise ci și cu circumstanțele și nevoile inculpatului ca și cu cele ale societății, în acest sens poziția instanței în mod prioritar se întemeiază pe asigurarea principiului aplicării unei pedepse echitabile, pornind de la evaluarea gradului influenței pedepsei aplicate asupra corectării şi reeducării inculpatului, apreciind obiectiv toate circumstanțele prezentei cauze.

12. Sancțiunea articolului 264/1 alin.(1) Cod penal, prevede pedeapsa cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 200 la 240 de ore, cu anularea dreptului de a conduce mijloace de transport.

Conform dispozițiilor art.76 Cod penal, circumstanțe atenuante în privința inculpatului BIVOL Ivan, instanța nu a reținut, precum și în lipsa circumstanțelor agravante prevăzute la art. 77 din Codul penal.

Reieșind din circumstanțele cauzei că, infracțiunea comisă face parte din categoria celor ușoare, ținând cont de scopul pedepsei penale în restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, de persoana inculpatului, de lipsa circumstanțelor atenuate prevăzute la art. 76 CP și circumstanțelor agravante în sensul prevederilor art. 77 CP, Colegiul penal reiterează că pedeapsa aplicată a fost justificată, iar BIVOL Ivan pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264/1 alin.(1) Cod penal, urmează să execute pedeapsa în limita stabilită sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității, cu anularea dreptului de a conduce mijloace de transport, care este una echitabilă în raport cu valorile sociale lezate și circumstanțele comiterii infracțiunii, or în opinia Colegiului penal anume acest cuantum al pedepsei aplicate va fi în stare să atingă scopul pedepsei penale, să contribuie la restabilirea echității sociale, corectarea şi resocializarea condamnatului, precum şi prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnatului, cât şi a altor persoane.

Din cuprinsul sentinței, rezultă că instanța de fond a indicat circumstanțe care ar constata cu certitudine că corectarea inculpatului este posibilă doar prin stabilirea pedepsei sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității cu anularea dreptului de a conduce mijloace de transport, enumerând circumstanțele constatate: a ținut cont de gravitatea infracțiunii, care se clasifică ca infracțiune ușoară, săvârșită cu intenție, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat.

Totodată, la stabilirea pedepsei, Instanța de recurs reține că infracțiunea prevăzută

de art. 264/1 alin.(1) Cod penal, care este imputată inculpatului are un pericol social ridicat, făcând parte din domeniul securității circulației și exploatării mijloacelor de transport, ca parte componentă a securității și ordinii publice, condiționată de neadmiterea la circulația rutieră a persoanelor în stare de ebrietate alcoolică.

Având în vedere că la etapa actuală mijloacele de transport prezintă un grad sporit de pericol, iar conducerea acestora de către persoane în starea de ebrietate reprezintă grad și mai avansat de pericol, instanța conchide că scopul pedepsei poate fi atins doar prin aplicarea față de inculpat și a pedepsei complementare obligatorii sub forma de anularea dreptului de a conduce mijloace de transport. Mai mult ca atât, anularea dreptului de a conduce mijloace de transport nu este pedeapsa alternativă, ci obligatorie, astfel careva circumstanțe excepționale în privința inculpatului nu au fost constatate.

În conformitate cu art. 78 alin.(2) Cod Penal, în cazul în care instanța de judecată constată circumstanțe atenuante la săvârșirea infracțiunii, pedeapsa complementară, prevăzută de lege pentru infracțiunea săvârșită, poate fi înlăturată.

Potrivit art. 78 alin.(5) Cod Penal, dacă există circumstanțe atenuante excepționale, pedeapsa poate fi aplicată conform prevederilor art. 79 Cod penal.

În conformitate cu prevederile art. 79 alin.(1) Cod penal, ținînd cont de circumstanțele excepționale ale cauzei, legate de scopul şi motivele faptei, de rolul vinovatului în săvârșirea infracțiunii, de comportarea lui în timpul şi după consumarea infracțiunii, de alte circumstanțe care micșorează esențial gravitatea faptei şi a consecințelor ei, precum şi de contribuirea activă a participantului unei infracțiuni săvârșite în grup la descoperirea acesteia, instanța de judecată poate aplica o pedeapsă sub limita minimă, prevăzută de legea penală pentru infracțiunea respectivă, sau una mai blîndă, de altă categorie, ori poate să nu aplice pedeapsa complementară obligatorie. Minoratul persoanei care a săvârșit infracțiunea se consideră circumstanță excepțională. Săvârșirea infracțiunii de către persoanele care au atins vîrsta de 18 ani, dar nu au atins vîrsta de 21 de ani poate fi apreciată de către instanța de judecată drept circumstanță excepțională.

Colegiul Penal atestă că în cadrul cercetării judecătorești nu au fost constatate circumstanțe atenuante excepționale, or argumentele inculpatului precum că se căiește sincer, a săvârșit pentru prima data o infracțiune ușoară, la evidența medicului narcolog și psihiatru nu se află, iar anularea dreptului de a conduce mijloacele de transport l-ar putea lipsi de sursa de existență și întreținere a familiei, instanța de recurs le apreciază ca fiind împrejurări obișnuite, care predomină și caracterizează majoritatea cetățenilor și nu pot fi considerate excepționale, astfel, acestea nicidecum nu constituie circumstanțe atenuante prevăzute la art. 79 Cod penal, iar legea prevede sancțiunea complimentară ca fiind obligatorie și nu facultativă, care ar putea fi înlăturată.

Colegiul penal menționează că, instanța de fond just şi întemeiat a aplicat pedeapsa complementară faţă de inculpat sub formă de anularea dreptului de a conduce mijloace de transport considerând că, pedeapsa aplicată inculpatului este individualizată corect, hotărârea atacată corespunde tuturor exigențelor legislației în vigoare şi nu există nici un temei de implicare a instanței de recurs în vederea casării acesteia, nu a constatat nici un temei de a exclude pedeapsa complimentară sub formă de anularea dreptului de a

conduce mijloace de transport, or ținând cont de împrejurările și modul de comitere a infracțiunii, starea de pericol creată pentru valoarea socială ocrotită punând în primejdie siguranța circulației dar și consecințele produse; motivul săvârșirii infracțiunii și scopul urmărit; conduita după săvârșirea infracțiunii și în cursul procesului penal, permit aplicarea pedepsei complementare, întru conștientizarea faptei şi a urmărilor, astfel că va adopta pe viitor o atitudine de respectare întocmai a normelor juridice de securitatea circulației rutiere.

Astfel, completul de judecată subliniază strânsa legătură ce trebuie să existe între infracțiunea săvârșită și interzicerea unui drept (fapta comisă furnizând premisa că e nevoie de interzicerea acelui drept pentru apărarea valorilor ocrotite de legea penală). Or, natura faptei săvârșite de inculpat susține existența unei nedemnități în exercitarea dreptului special de a conduce mijloace de transport.

Având în vedere cele expuse, instanța consideră că realizarea scopului pedepsei penale de reeducare a făptuitorului şi de prevenire a comiterii de către acesta a unor noi infracțiuni, poate fi atins prin aplicarea în privința inculpatului a unei pedepse sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității cu anularea dreptului de a conduce mijloace de transport, or Colegiul apreciază justificativă poziția instanței ce ține de aplicarea în privința inculpatului pedepsei sus menționate, aceasta în mod prioritar se întemeiază pe ansamblul de împrejurări ale speței, sau corectarea și reeducarea lui BIVOL Ivan ***** este posibilă prin modalitatea de executare aleasă de către instanța de judecată, care este în acord cu principiul proporționalității având în vedere fapta comisă, urmările produse, personalitatea inculpatului și situația familială a acestuia, iar excluderea pedepsei complementare, în privința inculpatului nu poate fi aplicată, deoarece nu-și va atinge scopul deplin.

Prin urmare, reieșind din circumstanțele cauzei, instanța a reținut că infracțiunea comisă face parte din categoria celor ușoare, având în vedere tipul infracțiunii și modul de comitere a acesteia, și ținând cont de scopul pedepsei penale în restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului precum şi prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, de atitudinea acestuia față de infracțiunea comisă duce la concluzia, că pedeapsa mai blîndă aplicată fața de inculpat nu-și va produce efectul și nu va duce la corectarea şi reeducarea inculpatului, astfel Colegiul consideră posibilă corectarea și reeducarea inculpatului BIVOL Ivan ***** doar prin stabilirea unei pedepse sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității cu anularea dreptului de a conduce mijloace de transport.

Astfel, Colegiul reține că persoanei declarate vinovate trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii legii în baza căreia persoana se declară vinovată. Reieșind din sensul legislației în vigoare cu privire la aplicarea în practica judiciară a principiului individualizării pedepsei penale, la examinarea cauzelor penale este necesar de verificat minuțios respectarea de către instanțele inferioare a cerințelor legii la aplicarea pedepselor.

În cazul săvârșirii unei infracțiuni instanța de judecată este singura în măsură să înfăptuiască nemijlocit opera de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a comis acea infracțiune, având deplină libertate de acțiune în vederea realizării acestei opțiuni. Stabilirea duratei ori a cuantumului pedepsei de către instanța de judecată, într-un

caz concret, se face în raport cu gravitatea infracțiunii săvârșite şi cu periculozitatea infractorului.

Deci, instanțele de judecată trebuie să studieze multilateral, în deplină măsură şi obiectiv, toate circumstanțele şi datele care caracterizează atât negativ, cât şi pozitiv persoana inculpatului şi care au o importanță esențială pentru stabilirea categoriei şi mărimii pedepsei

Prin prisma normelor citate mai sus dar și reieșind din faptul că, din cadrul legal precitat reiese indubitabil că, pentru a-și atinge scopul, o pedeapsă penală nu trebuie să fie retribuitivă, intimidatoare sau vindicativă, în sens că, aceasta nu trebuie privită ca *,,preţul”* pe care trebuie să-l plătească persoana pentru fapta prejudiciabilă ci trebuie să reflecte un echilibru între gravitatea faptei prejudiciabile şi urmările ei, prin excluderea caracterului vindicativ al pedepsei, urmărindu-se ca partea vătămată şi statul să nu urmărească răzbunarea, ce ar genera altă răzbunare, prin încălcarea dreptului, ci realizarea dreptății, inclusiv prin prisma principiilor proporționalității și cel al echității.

Colegiul concluzionează asupra respingerii argumentelor invocate de către recurent ca fiind nefondate or, aplicarea unei pedepse mai blînde nu va fi în concordanță cu scopul legal al pedepsei penale, prin urmare pedeapsa aplicată inculpatului este individualizată corect, hotărârea atacată corespunde tuturor exigențelor legislației în vigoare şi nu există nici un temei de implicare a instanței de recurs în vederea casării acesteia, nu a constatat nici un temei de a modifica pedeapsa stabilită, or ținând cont de împrejurările și modul de comitere a infracțiunii, starea de pericol creată pentru valoarea socială ocrotită punând în primejdie siguranța circulației dar și consecințele produse; motivul săvârșirii infracțiunii și scopul urmărit; conduita după săvârșirea infracțiunii și în cursul procesului penal, permit aplicarea pedepsei sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității cu anularea dreptului de a conduce mijloace de transport, întru conștientizarea faptei şi a urmărilor, astfel că va adopta pe viitor o atitudine de respectare întocmai a normelor juridice de securitatea a vieții și sănătății persoanei.

Colegiul penal reiterează că, instanța de fond corect a stabilit întinderea sancțiunii reieșind din circumstanțele cauzei, caracterul şi gradul de pericol social al infracțiunii, de persoana vinovatului, faptul comiterii de către acesta a unei infracțiuni ușoare- Colegiul penal concluzionând că, în speță, pedeapsa aplicată va fi în măsură să contribuie la sancționarea acestuia, precum și la atingerea scopului pedepsei penale, pedeapsa aplicată fiind una atât echitabilă cât şi justă.

Deci, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată şi aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale, corespunde principiului proporționalității și scopului de restabilire a echității sociale, corectare a inculpatului, precum și prevenirii de săvârșirea de noi infracțiuni atât din partea acestuia, cât și a altor persoane. Relevant, este și faptul că pedeapsa aplicată la caz, va duce la realizarea scopurilor sancțiunii, astfel contribuind la reeducarea inculpatului la formarea unei atitudini pozitive a acestuia față de ordinea de drept, regulile de conviețuire sociale, principiile morale și atingerii scopului pedepsei penale. Deci, Colegiul penal consideră că, pedeapsă numită este legală, întemeiată și echitabilă în raport cu circumstanțele cauzei.

13. Colegiul Penal relevă că, prima instanță în cadrul sentinței a motivat în mod amplu criteriile de individualizare a pedepsei aplicate inculpatului, bazându-și soluția pronunțată în acest sens, inclusiv pe persoana inculpatului, rolul și comportamentul acestuia în momentul și după comiterea cât și în cadrul desfășurării procesului penal și relațiile sociale care au fost periclitate în rezultatul săvârșirii infracțiunii.

În cadrul individualizării pedepsei, instanța de fond a ținut cont și de regula nr. 6 din Recomandarea NR. R (92) 16 a Comitetului de miniștri către statele membre referitoare la regulile europene asupra sancțiunilor aplicate în comunitate (adoptată de Comitetul de Miniștri în 19 octombrie 1992, cu ocazia celei de a 482-a reuniune a Delegațiilor de Miniștri), potrivit căreia „natura şi durata sancțiunilor şi măsurilor aplicate în comunitate trebuie de asemenea să fie proporțională cu gravitatea infracțiunii pentru care un delincvent a fost condamnat sau o persoană este inculpată, cât și cu situația personală a acesteia".

Din examinarea textului de lege invocat, rezultă că aceste criterii sunt obligatorii şi trebuie avute în vedere în procesul de stabilire şi aplicare a pedepsei.

În contextul raționamentelor expuse supra, Colegiul Penal reține că la individualizarea pedepsei penale în privința inculpatului BIVOL Ivan ***** instanța de fond a avut în vedere criteriile generale de individualizare prevăzute de art.75 Cod Penal, şi anume: gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării şi reeducării vinovatului, precum şi de condițiile de viață ale familiei acestora.

În accepțiunea instanței, categoria de pedeapsă aplicată lui BIVOL Ivan ***** sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității pe un termen de 210 ore cu anularea dreptului de a conduce mijloace de transport, va asigura pe deplin corectarea și reeducarea inculpatului, luând în considerație realizarea scopului pedepsei penale ce ține de prevenirea comiterii altor infracțiuni atât de către inculpat, cât și de către alte persoane, or persoanei declarate vinovate trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii legii în baza căreia persoana se declară vinovată.

14. Colegiul penal reține că, instanța de fond s-a expus pe larg asupra argumentelor invocate de către apărare, aplicând legislația pertinentă speței, cu interpretarea justă a ei, iar recursul înaintat, în situația respectivă, are un caracter declarativ și contravine faptelor cauzei, stabilite și expuse exhaustiv, și analizate corespunzător de către instanța de recurs, conform art.414 Cod de procedură penală, care s-a pronunțat argumentat și detaliat asupra lor.

În optica celor reliefate, Colegiul Penal apreciază ca probele nominalizate supra dovedesc incontestabil vinovăția lui BIVOL Ivan *****, iar temei pentru a pune la îndoială veridicitatea lor nu s-a constatat, acestea fiind obținute cu respectarea normelor de procedură şi în ansamblu coroborează între ele, confirmând pe deplin vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii imputate.

Instanța de recurs menționează faptul că, în jurisprudența Curții Europene există standardul *„dincolo de orice îndoială rezonabilă"* care presupune că, pentru a putea fi pronunțată o soluție de condamnare, acuzația trebuie dovedită dincolo de orice îndoială

rezonabilă. Existența unor probe dincolo de orice îndoială rezonabilă constituie o componență esențială a dreptului la un proces echitabil şi instituie în sarcina acuzării obligația de a proba toate elementele vinovăției de o manieră aptă să înlăture dubiu. Astfel, la caz instanța de recurs menționează că, vinovăția inculpatului s-a adeverit dincolo de orice îndoială rezonabilă.

În acest context, instanța de recurs reține că, argumentele instanței de fond la adoptarea soluției în cauză, în virtutea corectitudinii lor şi pentru a evita repetări inutile sunt acceptate şi de instanța de recurs, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CtEDO, care în pct. 37 a hotărârii sale în cauza *Albert vs. România din 16.02.2010, statuează că art. 6 §1 din CEDO*, deşi obligă instanțele să îşi motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (*Van de Hurk vs Olanda, 19 aprilie 1994, pct. 61*), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însuşirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

În situația în care instanța de fond şi-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de apel/recurs eventual, o curte de apel poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*Garcia Ruis contra Spaniei, Helle contra Finlandei*). Astfel, Colegiul penal menționează că motivarea hotărârii este un proces de analiză şi sinteză a actelor şi lucrărilor dosarului, care nu presupune în mod necesar expunerea tuturor elementelor amănunțit, atât timp cât sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu şi sunt menționate componentele obligatorii ale unei motivări a hotărârii penale, aşa cum s-a procedat, de altfel, în cauza de față.

Față de lucrul judecat de primă instanță, se constată motivarea amplă și temeinică a sentinței pronunțate cu privire la procesul de evaluare și apreciere a probelor prezentate de părți în raport cu fapta incriminată prin rechizitoriu inculpatului, astfel fiind în corespundere cu exigențele articolului 6 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale.

Potrivit jurisprudenței CEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. În cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de apel/recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță. (Garcia Ruis contra Spaniei, Helle contra Finlandei).

Generalizând aspectele invocate, în conformitate cu art. 449 alin.(1), pct. 1), lit. a) Cod procedură penală, Colegiul Penal ajunge la concluzia de a respinge recursul declarat de avocatul POSTICA Serghei în interesele inculpatului BIVOL Ivan *****, împotriva Sentinței Judecătoriei Hîncești (sediul Ialoveni) nr. 1-3/23 din 05 martie 2024, ca fiind nefondat, reținând în acest sens că, Sentința instanței de fond este legală și întemeiată, iar careva temeiuri de casare a Sentinței nu au fost reținute.

15. În conformitate cu art.art.417, 418, 437 alin.(1), pct. 1), 448, 449 alin.(1) pct.1)

lit.a) Cod de procedură penală, Colegiul Penal al Curții de Apel Chișinău –

D E C I D E:

Se respinge ca nefondat recursul avocatului POSTICA Serghei în interesele inculpatului BIVOL Ivan *****, împotriva Sentinței Judecătoriei Hîncești *(*sediul Ialoveni*)* nr. 1-3/23 din 05 martie 2024, și menține fără modificări Sentința recurată.

Decizia este irevocabilă din momentul pronunțării.

Președintele ședinței,
Judecătorul **Oxana ROBU**

Judecătorii **Vitalie BUDECI**

Vladislav SCHIBIN